

Kohtulahendite kogumik

ÜLDKOHTU PRESIDENDI MÄÄRUS

1. september 2015*

Ajutiste meetmete kohaldamine — Õigus tutvuda institutsioonide dokumentidega — Määrus (EÜ) nr 1049/2001 — Dokumendid, mis Prantsuse asutused edastasid komisjonile direktiivis 98/34/EÜ ette nähtud menetluses — Prantsusmaa vastuseis dokumentide avaldamisele — Otsus võimaldada kolmandal isikul dokumentidega tutvuda — Täitmise peatamise taotlus — Kiireloomulisus — Fumus boni iuris — Huvide kaalumine

Kohtuasjas T-344/15 R,

Prantsuse Vabariik, esindajad: F. Alabrune, G. de Bergues, D. Colas ja F. Fize,

hageja,

versus

Euroopa Komisjon, esindajad: J. Baquero Cruz ja F. Clotuche-Duvieusart,

kostja,

mille ese on nõue peatada 21. aprilli 2015 otsuse GESTDEM 2014/6064 täitmine, mis käsitleb kordustaotlust dokumentidega tutvumise võimaldamiseks Euroopa Parlamendi ja nõukogu 30. mai 2001. aasta määruse (EÜ) nr 1049/2001 üldsuse juurdepääsu kohta Euroopa Parlamendi, nõukogu ja komisjoni dokumentidele (EÜT L 145, lk 43; ELT eriväljaanne 01/03, lk 331) alusel ning millega komisjon andis loa tutvuda Prantsuse asutustelt pärineva kahe dokumendiga, mis edastati talle menetluses, mis on ette nähtud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 22. juuni 1998. aasta direktiivis 98/34/EÜ, millega nähakse ette tehnilistest standarditest ja eeskirjadest ning infoühiskonna teenuste eeskirjadest teatamise kord (EÜT L 204, lk 37; ELT eriväljaanne 13/20, lk 337),

ÜLDKOHTU PRESIDENT

on andnud järgmise

* Kohtumenetluse keel: prantsuse.

määruse

Vaidluse taust, menetlus ja poolte nõuded

- 1 Euroopa Parlamendi ja nõukogu 22. juuni 1998. aasta direktiiv 98/34/EÜ, millega nähakse ette tehnilistest standarditest ja eeskirjadest ning infoühiskonna teenuste eeskirjadest teatamise kord (EÜT L 204, lk 37; ELT eriväljaanne 13/20, lk 337), muudetud versioonis, korraldab liikmesriikide ja Euroopa Komisjoni vahel teabe vahetamist esiteks seoses siseriiklike algatustega tehniliste standardite või eeskirjade kehtestamiseks ja teiseks seoses infoühiskonna teenustega.
- 2 Üldjuhul peab liikmesriik edastama komisjonile kõik selliste tehniliste eeskirjade eelnõud, mis käsitlevad direktiivi 98/34 kohaldamisalasse kuuluvaid kaupu ja teenuseid (direktiivi 98/34 artikli 8 lõige 1). Praktikas on komisjoni ülesanne saata eelnõu edasi kõigile liikmesriikidele ja sisestada see avalikku andmebaasi. Liikmesriigid, komisjon ja ettevõtjad saavad kõik edastatud eelnõud läbi vaadata, et teha kindlaks potentsiaalselt protektsionistlikud üksikasjad ja võtta nende kõrvaldamiseks meetmeid. Selleks et läbivaatamine oleks võimalik, peab tehniliste eeskirjade eelnõu edastamise ja eeskirjade vastuvõtmise vahele üldjuhul jääma vähemalt kolm kuud. Selle ooteaja vältel saavad komisjon ja liikmesriigid, kes leiavad, et eelnõust tulenevad põhjendamatud tõkked kaupade või teenuste vabale liikumisele või teenusepakkuja asutamisele, esitada teavitavale liikmesriigile oma märkused või üksikasjaliku arvamuse. Üksikasjaliku arvamuse esitamine pikendab ooteaega teatava arvu kuude võrra sõltuvalt tehniliste eeskirjade eelnõu esemest (vt direktiivi 98/34 artikli 9 lõiked 1 ja 2). Üldjuhul peab asjaomane liikmesriik teatama komisjonile need meetmed, mille võtmist ta üksikasjaliku arvamuse tõttu kavandab, ning komisjon avaldab selle kohta arvamust (vt direktiivi 98/34 artikli 9 lõige 2).
- 3 Direktiivis 98/34 ette nähtud teatamise korra alusel teatas Prantsuse Vabariik 21. jaanuaril 2014 komisjonile ettepanekust võtta vastu seadus, mille eesmärk on piiritleda raamatute kaugmüügi tingimused ja anda Prantsuse valitsusele õigus määrusega muuta intellektuaalomandi seadustiku sätteid kirjastamislepingu osas. Selle ettepaneku eesmärk oli reguleerida raamatu jaemüüjate kasutatavaid tagasimakseid, et vältida praktikat, kus Prantsuse õiguses raamatute puhul maksimaalselt 5% suurune hinnaalandus ühitatakse tasuta kohaletoimetamisega.
- 4 Komisjon saatis Prantsuse Vabariigile 27. veebruaril 2014 täiendava teabe nõude, millele Prantsuse valitsus vastas 11. märtsi 2014. aasta kirjaga.
- 5 Austria valitsus andis vastavalt direktiivi 98/34 artikli 9 lõikele 2 tehniliste eeskirjade eelnõu kohta 9. aprillil 2014 üksikasjaliku arvamuse. Komisjon omakorda andis ka sama eelnõu kohta 15. aprillil 2014 üksikasjaliku arvamuse. Prantsuse valitsus vastas nendele kahele üksikasjalikule arvamusele 17. juuni 2014. aasta kirjaga.
- 6 Kuna komisjon ega Austria valitsus uut teavet ei esitanud, võttis Prantsuse Vabariik kavandatud meetme 8. juuli 2014. aasta seadusena 2014-779 raamatute kaugmüügi tingimuste piiritlemiseks ja Prantsuse valitsusele õiguse andmiseks määrusega muuta intellektuaalomandi seadustiku sätteid kirjastamislepingu osas (*JORF*, 9.7.2014, lk 11363).
- 7 Komisjon sai 15. detsembril 2014 taotluse, milles paluti luba tutvuda kõnealuste Prantsuse valitsuse 11. märtsi ja 17. juuni 2014. aasta vastustega (edaspidi „vaidlusalused dokumendid”). Kui komisjon temaga dokumentide võimaliku avaldamise üle konsulteeris, teatas Prantsuse valitsus, et ta on avaldamise vastu. Selle tulemusel keeldus komisjon andmast luba vaidlusaluste dokumentidega tutvumiseks.
- 8 Pärast seda, kui komisjon sai Euroopa Parlamendi ja nõukogu 30. mai 2001. aasta määruse (EÜ) nr 1049/2001 üldsuse juurdepääsu kohta Euroopa Parlamendi, nõukogu ja komisjoni dokumentidele (EÜT L 145, lk 43; ELT eriväljaanne 01/03, lk 331) alusel kordustaotluse loa väljastamise kohta

dokumentidega tutvumiseks, konsulteeris komisjon 3. märtsil 2015 uuesti Prantsuse valitsusega. Prantsuse valitsus teavitas 13. märtsi 2015. aasta kirjas komisjoni, et ta on vastu vaidlusaluste dokumentidega tutvumise võimaldamisele, viidates määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 teise ja kolmandas taandes ja lõikes 5 toodud eranditele. Nendes sätetes on ette nähtud:

„2. Institutsioonid keelavad juurdepääsu dokumentidele, mille avaldamine kahjustaks:

— [...]

— kohtumenetlust ja õigusnõustamist,

— kontrollimiste, uurimise või audiitorkontrolli eesmärki,

välja arvatud juhul, kui avaldamine teenib ülekaalukaid üldisi huve.

[...]

5. Liikmesriik võib taotleda, et institutsioon ei avaldaks kõnealusest liikmesriigist pärit dokumenti ilma tema eelneva nõusolekuta.”

- 9 Komisjon otsustas 21. aprillil 2015 avaldada kolmandast isikust taotlejale vaidlusaluste dokumentide sisu, kuigi Prantsuse valitsus avaldas sellele vastuseisu (edaspidi „vaidlustatud otsus”).
- 10 Kuna Prantsuse valitsus väljendas kavatsust esitada vaidlustatud otsuse tühistamiseks hagi ja lisada hagiavaldusele täitmise peatamise taotlus, kinnitas komisjon 8. mail 2015, et ta ei avalda vaidlusaluseid dokumente seni, kuni Üldkohus ei ole läbi vaadanud ajutiste meetmete kohaldamise taotlust.
- 11 Prantsuse Vabariik esitas 1. juulil 2015 Üldkohtu kantseleisse hagiavalduse, milles ta palub vaidlustatud otsus tühistada. Esimese võimalusena väidab ta, et vaidlustatud otsus tuleb tühistada määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 5 rikkumise tõttu. Teise võimalusena leiab ta, et vaidlustatud otsus tuleb tühistada põhjendamiskohustuse rikkumise tõttu, kuna kohaldamata on jäetud määruse artikli 4 lõike 2 kolmandas taandes ette nähtud erand. Kolmanda võimalusena on ta seisukohal, et vaidlustatud otsus tuleb tühistada määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 teise ja kolmanda taande rikkumise tõttu.
- 12 Prantsuse Vabariik esitas samal päeval erandi dokumendiga Üldkohtu kantseleisse käesoleva ajutiste meetmete kohaldamise taotluse, milles ta palub Üldkohtu presidendil peatada vaidlustatud otsuse kohaldamine.
- 13 Ajutiste meetmete kohaldamise taotluse kohta 16. juulil 2015 Üldkohtu kantseleisse esitatud seisukohtades palub komisjon Üldkohtu presidendil:
 - võtta teadmiseks, et ta jätab Üldkohtu presidendi otsustada küsimuse, kas käesoleva kohtuasja erilisi asjaolusid arvestades on tingimused täidetud täitmise peatamiseks, mida taotletakse;
 - otsustada käesoleva ajutiste meetmete kohaldamise menetluse kulude kandmine koos põhimenetluses kohtukulude kohta tehtava otsusega.

Õiguslik käsitlus

Üldised märkused

- 14 Ühelt poolt ELTL artiklite 278 ja 279 ning teiselt poolt ELTL artikli 256 lõike 1 sätete koostoimes tõlgendamisest tuleneb, et ajutiste meetmete kohaldamise üle otsustav kohtunik võib, kui ta leiab, et asjaolud seda nõuavad, Üldkohtu kodukorra artikli 156 alusel määrata Üldkohtus vaidlustatud akti kohaldamise peatamise või kirjutada ette vajalikke ajutisi meetmeid.
- 15 Kodukorra artikli 156 lõikes 3 on sätestatud, et ajutiste meetmete kohaldamise taotluses tuleb märkida hagi ese, kiireloomulisust põhjendavad asjaolud ning fakti- ja õigusväited, mis esmapilgul õigustavad taotletava ajutise meetme kohaldamist. Nii võib ajutiste meetmete kohaldamise üle otsustav kohtunik määrata kohaldamise peatamise ja muide ajutisi meetmeid, kui on tõendatud, et nende määramine on esmapilgul faktiliselt ja õiguslikult põhjendatud (*fumus boni iuris*), ning kui ajutiste meetmete kohaldamise küsimus on kiireloomuline selles mõttes, et olulise ja hüvitamatu kahju vältimiseks selle poole huvidele, kes ajutiste meetmete kohaldamist taotleb, on vajalik, et ajutiste meetmete kohaldamine määratakse ja neid kohaldatakse enne põhimenetluses lahendatava hagi suhtes otsuse tegemist. Kuna need tingimused on kumulatiivsed, tuleb jätta ajutiste meetmete taotlus rahuldamata juhul, kui üks neist ei ole täidetud (kohtumäärus, 14.10.1996, SCK ja FNK vs. komisjon, C-268/96 P(R), EKL, EU:C:1996:381, punkt 30).
- 16 Ajutiste meetmete kohaldamise üle otsustaval kohtunikul on sellise tervikanalüüsi raames ulatuslik kaalutusõigus ning ta võib konkreetse juhtumi eriomaseid asjaolusid arvestades otsustada, mil viisil ja millises järjekorras nende erinevate tingimuste täidetust kontrollitakse, sest üheski õigusnormis ei ole kehtestatud ette kindlaksmääratud analüüsi skeemi, mille alusel ajutiste meetmete võtmise vajaduse üle otsustada (kohtumäärused, 19.7.1995, komisjon vs. Atlantic Container Line jt, C-149/95 P(R), EKL, EU:C:1995:257, punkt 23, ja 3.4.2007, Vischim vs. komisjon, C-459/06 P(R), EU:C:2007:209, punkt 25). Ajutiste meetmete kohaldamise üle otsustav kohtunik kaalub vajaduse korral ka asjaomaseid huve (kohtumäärus, 23.2.2001, Austria vs. nõukogu, C-445/00 R, EKL, EU:C:2001:123, punkt 73).
- 17 Arvestades toimikus esitatud asjaolusid, leiab ajutiste meetmete kohaldamise üle otsustav kohtunik, et tema käsutuses on kõik vajalikud üksikasjad kõnesoleva ajutiste meetmete kohaldamise taotluse lahendamiseks, ilma et eelnevalt oleks vaja ära kuulata poolte suulisi selgitusi.
- 18 Käesoleval juhul tuleb seoses kohtuvaidlusega, mis puudutab väidetavalt konfidentsiaalse teabe ajutist kaitset, juba toonitada, et komisjon ei vaidle oma seisukohtades vastu sellele, et põhikohtuasjas tehtava kohtuotsuse kasuliku mõju säilitamiseks peab vaidlusaluste dokumentide avaldamine olema ajutiselt keelatud.
- 19 Sellest seisukohast lähtuvalt teatab komisjon, et soovides kaitsta avalikku huvi tutvuda vaidlusaluste dokumentidega, palub ta Üldkohtul põhikohtuasi läbi vaadata kiirendatud menetluses kodukorra artiklite 151–155 alusel.

Fumus boni iuris

- 20 Tuleb meelde tuletada, et kohtupraktikas on juhtumi asjaolusid arvestades *fumus boni iuris*'e tingimust määratletud mitmes erinevas sõnastuses (vt selle kohta kohtumäärus komisjon vs. Atlantic Container Line jt, punkt 16 eespool, EU:C:1995:257, punkt 26).
- 21 Nii on kõnealune tingimus täidetud, kui vähemalt üks väidetest, millega ajutiste meetmete kohaldamist taotleb pool põhimenetluses lahendatavat hagi põhjendab, ei ole esmapilgul arvestatava aluseta, milleks ajutiste meetmete kohaldamise menetluse staadiumis on niisuguse olulise õigusliku vaidluse olemasolu, mille lahendus ei ole ilmselge. Kuna ajutiste meetmete kohaldamise menetluse eesmärk on tagada

sisulise vaidluse tulemusel tehtava otsuse täielik toime, et vältida Üldkohtu tagatavas õiguskaitstes olevaid lünki, tuleb abutiste meetmete kohaldamise üle otsustaval kohtunikul piirduda hinnangu andmisega selle kohta, kas esitatud väited on sisulistes küsimustes „esmapilgul” põhjendatud, et teha kindlaks, kas asjaomase nõude rahuldamise tõenäosus on piisavalt suur (vt selle kohta kohtumäärused, 10.9.2013, komisjon *vs.* Pilkington Group, C-278/13 P(R), EKL, EU:C:2013:558, punkt 67 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 8.4.2014, komisjon *vs.* ANKO, C-78/14 P-R, EKL, EU:C:2014:239, punkt 15 ja seal viidatud kohtupraktika).

- 22 Käesoleval juhul leiab Prantsuse Vabariik oma esimeses väites, et komisjon rikkus määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõiget 5. Prantsuse valitsus põhjendas nimelt nõuetekohaselt oma vastuseisu vaidlusaluste dokumentidega tutvumise võimaldamisele, viidates määruses nr 1049/2001 ette nähtud kahele erandile, nimelt artikli 4 lõike 2 teise taandega tagatav kohtumenetluse kaitsele ja artikli 4 lõike 2 kolmanda taandega tagatav uurimise eesmärgi kaitsele, tuues seejuures ära täpsed põhjendused, miks vaidlusaluste dokumentide avaldamine läheks mainitud eranditega vastuollu.
- 23 Komisjon aga analüüsis ammendavalt põhjendusi, miks Prantsuse valitsus oli vaidlusaluste dokumentide avaldamise vastu. Selle käigus eiras komisjon piire, millesse Euroopa Kohtu praktika kohaselt peab jääma tema poolt liikmesriigi suhtes läbiviidav kontroll. Kuna Prantsuse valitsus oli oma vastuseisu dokumentide avaldamisele nõuetekohaselt põhjendanud, tuginedes määruse nr 1049/2001 artiklis 4 toodud eranditele, ei saanud komisjon neid argumente valeks lugeda, viimata läbi analüüsi, mis läheb argumentide *prima facie* kontrollist kaugemale.
- 24 Komisjon vastab, et tal lasus määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 5 alusel kohustus kontrollida, kas juhtumi asjaolusid ja kohaldatavaid õigusnorme arvesse võttes olid Prantsuse Vabariigi kaalutlused, miks ta on vaidlusaluste dokumentide avaldamise vastu, esmapilgul sellise vastuseisu põhjendamiseks piisavad. Ta täpsustab, et kõnealuse sättega kehtestatakse otsustusprotsess, mille eesmärk on kindlaks teha, kas dokumendiga tutvumise loa andmisest tuleb keelduda ühel lõigetes 1–3 sätestatud sisulistest eranditest. Komisjon ei nõustu seisukohaga, et on piisav, kui viidata – isegi ilma aluseta, nagu käesoleval juhul – määruse nr 1049/2001 artiklis 4 ette nähtud ühele või teisele erandile, et sundida Euroopa Liidu institutsiooni jätma rahuldamata taotlus, milles palutakse luba liikmesriigi dokumendiga tutvumiseks. Niisugune seisukoht viiks selleni, et liikmesriik saaks õiguse täiesti meelevaldselt keelduda oma dokumentide avaldamisest.
- 25 Komisjon lisab, et Prantsuse valitsuse vastuste analüüs ei olnud tal kaugeltki ammendav, vaid ta pelgalt tõdes, et määruse nr 1049/2001 artikli 4 tähenduses eranditena välja toodud põhjendused on ilmselgelt kohaldamatud. Ta tuvastas nimelt esiteks, et puudub pooleliolev või mõistlikult prognoositav „kohtumenetlus”, ning teiseks, et puudub veel käimas olev „uurimismenetlus”, kuna direktiivis 98/34 ette nähtud menetlus oli lõpetatud. Lõpuks tuvastas komisjon, et puudub seos viimati nimetatud menetluse ja muu uurimismenetluse vahel, nagu pooleliolev või mõistlikult prognoositav liikmesriigi kohustuste rikkumise menetlus, kuna direktiivis 98/34 ette nähtud menetlus oli lõpetatud. Komisjon kontrollis seega vaid Prantsuse valitsuse esitatud põhjenduste *prima facie* olemasolu ja hindas, kas need ei sisalda ilmseid hindamisvigu, ilma et ta oleks üksikasjalikult analüüsinud nende põhjendatust.
- 26 Siinkohal tuleb esiteks meelde tuletada, et määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõikega 5 asetatakse liikmesriigid teiste dokumendivaldajatega võrreldes erinevasse olukorda, nähes ette, et erinevalt nendest on igal liikmesriigil õigus taotleda institutsioonilt, et temalt pärit dokumenti ei avaldataks ilma tema „eelneva nõusolekuta”. Kohustus saada eelnev nõusolek võib aga osutada sõnakõlksuks, kui komisjon saaks kõnealuse dokumendi siiski vabalt avaldada hoolimata liikmesriigi väljendatud vastuseisust dokumendi avaldamisele ja isegi kui institutsioon ei ole sellelt riigilt mingit „nõusolekut” saanud. Selline nõue kaotaks täielikult kasuliku mõju ehk kogu oma mõtte, kui vajadus saada dokumendi avaldamiseks eelnev nõusolek sõltuks lõppkokkuvõttes selle institutsiooni suvast, kelle valduses dokument on (vt selle kohta kohtuotsus, 18.12.2007, Rootsi *vs.* komisjon, C-64/05 P, EKL, EU:C:2007:802, punktid 43 ja 44).

- 27 Teiseks ei saa määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõiget 5 tõlgendada ka nii, et see annab liikmesriigile üldise ja tingimusteta vetoõiguse, millega ta saab meelevaldselt vastu seista temalt pärinevate ja institutsiooni valduses olevate dokumentide avaldamisele nii, et loa andmine selliste dokumentidega tutvumiseks lakkab kuulumast nimetatud määruse sätete kohaldamisalasse. Nii lubab määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõige 5 liikmesriigil vastu seista niisuguste dokumentide avaldamisele vaid lõigetes 1–3 ette nähtud sisuliste erandite alusel (vt selle kohta kohtuotsus, Rootsi *vs.* komisjon, punkt 26 eespool, EU:C:2007:802, punktid 75 ja 99).
- 28 Sellest tuleneb, et liikmesriigist pärineva dokumendiga tutvumise taotluse saanud institutsioon ja see riik on kohustatud alustama koostöö vaimus läbirääkimisi määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõigetes 1–3 sätestatud erandite võimaliku kohaldamise üle ning et liikmesriik, kes soovib väljendada vastuseisu kõnealuse dokumendi avaldamisele, peab põhjendama oma vastuseisu nendest eranditest lähtuvalt. Institutsioon ei saa arvesse võtta riigi ilmutatud vastuseisu niisugusele avaldamisele, kui esitatud põhjendusi ei ole täpsustatud viitega artikli 4 lõigetes 1–3 loetletud eranditele (vt selle kohta kohtuotsus Rootsi *vs.* komisjon, punkt 26 eespool, EU:C:2007:802, punktid 86–88).
- 29 Mis puudutab küsimust, millise ulatuse ja intensiivsusega teostab institutsioon kontrolli põhjenduste puhul, mille liikmesriik esitab dokumendi avaldamise keelamiseks, siis tuleneb Euroopa Kohtu väljakujunenud praktikast, et enne seda, kui asjaomane institutsioon keeldub võimaldamast tutvuda liikmesriigist pärineva dokumendiga, on ta kohustatud kontrollima, kas liikmesriigi vastuseis tugineb määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõigetes 1–3 ette nähtud sisulistele eranditele ja kas liikmesriik on oma sellekohast seisukohta nõuetekohaselt põhistanud. Seega peab nimetatud institutsioon dokumentidega tutvumise võimaldamisest keelduva otsuse vastuvõtmise käigus jõudma veendumusele, et sellised põhjendused on olemas, ja esitama need otsuses, mille ta menetluse tulemusena vastu võtab (vt selle kohta kohtuotsus Rootsi *vs.* komisjon, punkt 26 eespool, EU:C:2007:802, punkt 99).
- 30 Seevastu, nagu Euroopa Kohus toonitas 21. juuni 2012. aasta kohtuotsuses IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds *vs.* komisjon (C-135/11 P, EKL, EU:C:2012:376, punktid 63 ja 64), ei ole dokumentidega tutvumise taotluse saanud institutsiooni ülesanne anda ammendav hinnang asjaomase liikmesriigi vastuseisu väljendavale otsusele, teostades kontrolli, mis läheb kaugemale lihtsalt selle kontrollimisest, kas on esitatud määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõigetes 1–3 ette nähtud eranditega seonduvad põhjendused. Ammendava hinnangu nõudmine võib nimelt päädida sellega, et kui hinnang on kord antud, võib dokumendiga tutvumise taotluse saanud institutsioon ekslikult edastada taotlejale asjassepuutuva dokumendi hoolimata vastuseisust, mis on nõuetekohaselt põhistatud ja mida on väljendanud liikmesriik, kust dokument pärineb.
- 31 Tuleb märkida, et komisjoni viidatud 14. veebruari 2012. aasta kohtuotsuses Saksamaa *vs.* komisjon (T-59/09, EKL, EU:T:2012:75, punktid 51–53 ja 57) leidis Üldkohus, et institutsiooni antav hinnang seisneb selles, et tehakse kindlaks, kas soovitud dokumendi avaldamisele vastuseisu põhistamiseks liikmesriigi esitatud kaalutlused on esmapilgul sellised, et nendega saab keeldumist põhjendada, selleks et olla veendunud, et kaalutlused ei ole alusetud, ning kohus täpsustas, et see hinnang ei piirdu kontrollimisega, kas liikmesriigi esitatud kaalutlused on valed, „ilma et selles oleks võimalik kahelda”, või kas määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõigetes 1–3 toodud erandite kohaldamise vajadus ilmneb nii selgelt, et selles ei saa olla „mingit mõistlikku kahtlust”.
- 32 Käesoleval juhul möönab komisjon otseselt, et esiteks kontrollis ta Prantsuse Vabariigi väljendatud vastuseisu põhjenduste *prima facie* olemasolu ning teiseks hindas, kas põhjendustest ei nähtu ilmseid hindamisvigu. Vaidlustatud otsuse punktis 2.2 „Komisjoni *prima facie* hinnang” on neljandas kuni kuuendas lõigus märgitud:

„[K]omisjon leiab, et toodud põhjendusi arvesse võttes ei näi Prantsuse ametivõimude artikli 4 lõike 2 teise taande alusel keeldumine käesoleval juhul olevat *prima facie* põhjendatud. Ilmneb, et dokumendid, millega sooviti tutvuda, ei ole otseselt seotud poolelioleva või selles staadiumis mõistlikult prognoositava kohtuvaidlusega. Järelikult on selge, et kõnealused dokumendid ei kuulu

Prantsuse ametivõimude viidatud erandi alla ning et erand ei takista nende avaldamist. Mis puudutab dokumentide avaldamisest keeldumise põhjendust, mille Prantsuse ametivõimud esitasid artikli 4 lõike 2 kolmandas taandes ette nähtud erandi alusel, millega tagatakse uurimise eesmärkide kaitse, siis leiab komisjon, et teavitamismenetlus on lõpetatud. Pärast seda, kui teavitatud eelnõu tulemusel Prantsuse seadus võeti vastu ja 9. juulil 2014 *Journal officiel de la République française*'is (Prantsuse Vabariik ametlik väljaanne) avaldati, ei alustanud komisjon tegelikult rikkumismenetluse läbiviimiseks uurimist. Kohtupraktika alusel on aga selge, et komisjon ei saa kodaniku taotluses nimetatud kõigi dokumentidega tutvumise võimaldamisest avaliku huvi kaitsmise eesmärgil keeldumise põhjendamisel piirduda viitega liikmesriigi kohustuste rikkumise menetluse võimalikule alustamisele [...] Seega, kuna ühtegi uurimist ei ole pooleli, näib selles staadiumis eespool nimetatud erandi kohaldamine puhtalt hüpoteetiline ning sellele tuginemine on seetõttu esmapilgul neil asjaoludel põhjendamatu.”

- 33 Seega tugines komisjon vaidlustatud otsuse tegemisel ilmselgelt eespool punktis 31 viidatud kohtuotsusele *Saksamaa vs. komisjon* (EU:T:2012:75).
- 34 Ei ole aga kindel, et Üldkohtu kõnealuses otsuses toodud põhjalikku arutluskäiku, mis võimaldas komisjonil – olgugi mitte *prima facie* – kontrollida Prantsuse Vabariigi esitatud nende kaalutluste põhjendatust, mille viimane oli esitanud vaidlusaluste dokumentide avaldamiseks väljendatud vastuseisu selgitamiseks, saab pidada kooskõlas olevateks eespool punktis 30 viidatud kohtuotsusega *IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds vs. komisjon* (EU:C:2012:376), mille kohaselt „ei pea institutsioon” teostama asjaomase liikmesriigi otsuse suhtes väljendada vastuseisu niisugust kontrolli, „mis läheb kaugemale lihtsalt selle kontrollimisest, kas põhjendused viitega määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõigetes 1–3 ette nähtud eranditele on esitatud”.
- 35 Siinkohal tuleb märkida, et kuigi eespool punktis 31 viidatud kohtuotsus *Saksamaa vs. komisjon* (EU:T:2012:75) on jõustunud, on see varasem kui eespool punktis 30 viidatud kohtuotsus *IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds vs. komisjon* (EU:C:2012:376). Järelikult ei saanud Üldkohus oma põhjaliku käsitlemise sõnastamisel Euroopa Kohtu välja töötatud ilmselt kitsamat lähenemist mõistagi arvesse võtta. Lisaks ei ole Euroopa Kohtul olnud vahepeal võimalust võtta kohtupraktika niisuguse arengu suhtes seisukohta. Euroopa Kohus ei ole nimelt veel analüüsinud küsimust, kas Üldkohtu käsitus võiks muutuda Euroopa Kohtu käsitlesega kooskõlas olevaks tänu viimase kehtestatud tingimuse tõlgendusele, mille kohaselt peab liikmesriigi väljendatud vastuseis olema „nõuetekohaselt põhistatud” (kohtuotsused *Rootsi vs. komisjon*, punkt 26 eespool, EU:C:2007:802, punkt 99, ja *IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds vs. komisjon*, punkt 30 eespool, EU:C:2012:376, punkt 64).
- 36 Ajutiste meetmete kohaldamise üle otsustav kohtunik saab seega üksnes tuvastada, et poolte vahel peetav vaidlus viitab ajutiste meetmete kohaldamises menetluse staadiumis niisuguse olulise õigusliku vaidluse olemasolule, mille lahendus ei ole ilmselge, vaid mis nõuab asja sisuliselt arutava kohtu poolt põhjalikku kontrollimist.
- 37 Lisaks, isegi kui oletada, et komisjonil oli õigus *prima facie* kontrollida Prantsuse Vabariigi nende põhjenduste põhjendatust, mille ta esitas, et selgitada oma vastuseisu vaidlusaluste dokumentide avaldamisele, ei näi esmapilgul, et komisjonil oli vaidlustatud otsuses alust leida, et määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 teises ja kolmandas taandes ette nähtud erandite alusel Prantsuse Vabariigi toodud põhjendused on ilmselgelt asjakohatud.
- 38 Siinkohal tuleb märkida, et kuna ajutiste meetmete kohaldamise üle otsustav kohtunik peab *prima facie* kontrollima vaidlustatud otsust, milles komisjon ise *prima facie* kontrollis Prantsuse Vabariigi esitatud kaalutluste põhjendatust, tähendab nende probleemide hindamine topelt piiratud kontrolliastet. Järelikult saab *fumus boni iuris*'e olemasolu olla välistatud vaid juhul, kui Prantsuse Vabariigi viidatud erandite kohaldamatus on nii selge ja ilmne, et nendele tuginemine on võrdväärne Prantsuse Vabariigi poolt menetluse kuritarvitamisega (vt analoogia alusel kohtumäärus, 10.6.2014, *Stahlwerk Bous vs. komisjon*, T-172/14 R, EU:T:2014:558, punkt 50).

39 Käesoleval juhul see aga nii ei ole.

40 Nimelt, kuigi vastab tõele, et direktiivi 98/34 alusel menetluse esemeks olnud meede võeti vastu juulis 2014 Prantsuse seaduse 2014-779 kujul ning ei komisjon ega Austria Vabariik ei ole kuni tänaseni astunud samme, et algatada Prantsuse Vabariigi suhtes liikmesriigi kohustuste rikkumise kohtumenetlus, ei saa kategooriliselt olla välistatud, et kõnealune Prantsuse seadus on üksikisiku kaebuse ese, mis võib päädida määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 teise taande tähenduses kohtumenetlusega kas liidu kohtus või liikmesriigi kohtus, ning et vaidlusaluste dokumentidega tutvumiseks loa saamise taotlus, mille komisjon vaidlustatud otsuses rahuldab, teenib sellise kaebuse toetamise eesmärgi, kuivõrd määruse nr 1049/2001 artikli 6 lõike 1 kohaselt on taotleja vabastatud igasugusest kohustusest põhjendada oma taotlust dokumentidega tutvuda. Seda arvestades tekib põhimenetluses oluline küsimus, kas ja kui jah, siis millise ajavahemiku vältel võib Prantsuse Vabariik mõistlikult nõuda, et vaidlusaluseid dokumente käsitletaks konfidentsiaalsena, selleks et vältida nende kasutamist kohtumenetluse algatamiseks.

41 Lisaks on sama küsimus asjakohane ka määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmandas taandes ette nähtud erandi jaoks, kuivõrd vaidlusaluste dokumentide kasutamine, mida Prantsuse Vabariik kardab, võib kahjustada komisjoni läbiviidavat uurimist. Vastab tõele, et 16. aprilli 2015. aasta kohtuotsuses *Schlyter vs. komisjon* (T-402/12, EKL, apellatsioonimenetluses vaidlustatud, EU:T:2015:209, punkt 53 jj) leidis Üldkohus, et direktiivis 98/34 ette nähtud menetlus ei ole uurimine selle sätte tähenduses. Nagu Prantsuse Vabariik aga õigesti märgib, ei ole see kohtuotsus siiski veel jõustunud, kuna ta esitas selle peale Euroopa Kohtule apellatsioonkaebuse (kohtuasi C-331/15 P), mis ei saa asja sisuliselt arutavale kohtule olla teadmata.

42 Lisaks peab asja sisuliselt arutav kohus analüüsima eespool punktis 41 viidatud kohtuotsuse *Schlyter vs. komisjon* (EU:T:2015:209) kokkusobivust 25. septembri 2014. aasta kohtuotsusega *Spirlea vs. komisjon* (T-306/12, EKL, apellatsioonimenetluses vaidlustatud, EU:T:2014:816, punkt 45). Viimati nimetatud kohtuotsuses leidis Üldkohus, et komisjon ja liikmesriikide vaheline spetsiifilise koostöömenetluse, mille eesmärk on kõrvaldada liidu õiguse võimalikud rikkumised, vältides ametlikku liikmesriigi kohustuste rikkumise menetlust, võib kvalifitseerida määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmanda taande tähenduses uurimiseks. Prantsuse Vabariigi sõnul on see koostöömenetlus aga suuresti sarnane direktiivis 98/34 ettenähtuga, kuna mõlemal on olulisi sarnasusi liikmesriigi kohustuste rikkumise menetluse kohtueelse staadiumiga. Lõpuks peab asja sisuliselt arutav kohus otsustama, kas käesoleva kohtuasja lahendamiseks võib olla asjakohane 16. juuli 2015. aasta kohtuotsus *ClientEarth vs. komisjon* (C-612/13 P, EKL, EU:C:2015:486).

43 Eelnevaid kaalutlusi silmas pidades tuleb tõdeda, et käesolevas kohtuasjas tekivad varem lahendamata õigusküsimused, mida ei saa esmapilgul pidada ilmselt asjakohatuks, vaid mille lahendamiseks on vajalik põhjalik analüüs põhimenetluses.

44 Seega tuleb vaidlusaluste dokumentide konfidentsiaalsuse osas tunnistada, et esineb *fumus boni iuris*.

45 Pealegi on komisjon ise tunnistanud, et niisuguses olukorras nagu käesolevas kohtuasjas tuleks vaidlusaluste dokumentide avaldamise otsus üldjuhul peatada, välja arvatud juhul, kui *fumus boni iuris* täielikult puudub ja kui kohtule esitatud taotlust tuleb pidada ilmselt kuritarvitavaks, mida aga käesoleval juhul ei saa väita.

Huvide kaalumine

46 Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt seisneb huvide kaalumine ajutiste meetmete kohaldamise üle otsustava kohtuniku jaoks selles, et ta selgitab välja, kas ajutiste meetmete kohaldamist taotleva poole huvi nende meetmete kohaldamise vastu kaalub üles vaidlusaluse akti viivitamata kohaldamise huvi, analüüsides selleks konkreetsemalt küsimust, kas selle akti võimalik tühistamine asja sisuliselt arutava

kohtu poolt võimaldaks neutraliseerida olukorra, mille on tinginud akti viivitamata kohaldamine, ja vastupidi – kas selle akti kohaldamise peatamine takistaks selle täielikku õigusmõju juhul, kui põhimenetluses lahendatav hagi jäetakse rahuldamata (vt selle kohta kohtumäärused, 11.5.1989, *Radio Telefis Eireann jt vs. komisjon*, 76/89 R, 77/89 R ja 91/89 R, EKL, EU:C:1989:192, punkt 15, ning 26.6.2003, *Belgia ja Forum 187 vs. komisjon*, C-182/03 R ja C-217/03 R, EKL, EU:C:2003:385, punkt 142).

- 47 Seoses konkreetsemalt tingimusega, mille kohaselt peab ajutiste meetmete kohaldamise määrust tulenev õiguslik olukord olema neutraliseeritav, tuleb märkida, et ajutiste meetmete kohaldamise menetluse eesmärk piirdub tulevikus sisulistes küsimustes tehtava otsuse täieliku toime tagamisega (vt selle kohta kohtumäärus, 27.9.2004, *komisjon vs. Akzo ja Akcros*, C-7/04 P(R), EKL, EU:C:2004:566, punkt 36). Seetõttu on see menetlus põhimenetluse suhtes, millele see lisandub, puhtalt täiendavat laadi (kohtumäärus, 12.2.1996, *Lehrfreund vs. nõukogu ja komisjon*, T-228/95 R, EKL, EU:T:1996:16, punkt 61), mistõttu ajutiste meetmete kohaldamise üle otsustava kohtuniku otsus peab olema ajutist laadi selles mõttes, et see ei tohi teha ette ära otsust tulevikus lahendatavates sisulistes küsimustes ega muuta seda illusoorseks, jättes selle ilma kasulikust mõjust (kohtumäärused, 17.5.1991, *CIRFS jt vs. komisjon*, C-313/90 R, EKL, EU:C:1991:220, punkt 24, ja 12.12.1995, *Connolly vs. komisjon*, T-203/95 R, EKL, EU:T:1995:208, punkt 16).
- 48 Sellest järeldub vältimatult, et huvi, mida kaitseb ajutiste meetmete kohaldamise menetluse pool, ei vääri kaitset juhul, kui see pool palub ajutiste meetmete kohaldamise üle otsustaval kohtunikul teha otsuse, mis ei ole sugugi mitte puhtalt ajutist laadi, vaid millega tehakse ette ära otsus tulevikus lahendatavates sisulistes küsimustes ning muudetakse see illusoorseks, jättes selle ilma kasulikust mõjust.
- 49 Käesolevas asjas peab Üldkohus põhimenetluses lahendama küsimuse, kas vaidlustatud otsus – millega komisjon jättis rahuldamata Prantsuse Vabariigi esitatud konfidentsiaalsena käsitlemise taotluse ja teatas oma kavatsusest avaldada vaidlusalused dokumendid kolmandale isikule – tuleb tühistada, kuna määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõiget 5 rikkudes on eiratud vaidlusaluste dokumentide konfidentsiaalsust. Selles osas on ilmne, et vaidlustatud otsust tühistava kohtuotsuse kasuliku mõju säilitamiseks peab Prantsuse Vabariigil olema võimalik vältida seda, et komisjon avaldab kõnealused dokumendid ennatlikult. Tühistava kohtuotsuse muudaks aga illusoorseks ning selle jätaks kasulikust mõjust ilma see, kui käesolev ajutiste meetmete kohaldamise taotlus jäetaks rahuldamata, kuna sellise rahuldamata jätmise tagajärjel oleks komisjonil lubatud avaldada vaidlusalused dokumendid viivitamata ning seega *de facto* teha ette ära otsus tulevikus lahendatavates sisulistes küsimustes, see tähendab jätta tühistamishagi rahuldamata.
- 50 Seetõttu on Prantsuse Vabariigi kaitstav huvi olulisem huvist ajutiste meetmete kohaldamise taotluse rahuldamata jätmise vastu, seda enam, et nende ajutiste meetmete kohaldamine, mida taotletakse, tingiks vaid *status quo* säilitamise piiratud ajavahemiku jooksul, samas kui miski ei võimalda väita, et vaidlusaluste dokumentide ennatlik avaldamine vastab ülekaalukale vajaduse korrale.

Kiireloomulisus

- 51 Vastavalt väljakujunenud kohtupraktikale tuleb ajutiste meetmete kohaldamise taotluse kiireloomulisust hinnata selle põhjal, kas ajutine meede on vajalik, et hoida esialgset õiguskaitset taotleval poolel ära olulise ja hüvitamatu kahju tekkimine. See pool peab kaalukalt tõendama, et ta ei saa oodata põhimenetluses tehtavat lahendit, ilma et talle isiklikult ei tekiks seda laadi kahju (vt kohtumäärus, 19.9.2012, *Kreeka vs. komisjon*, T-52/12 R, EKL, EU:T:2012:447, punkt 36 ja seal viidatud kohtupraktika).

- 52 Kuna käesoleva ajutiste meetmete kohaldamise taotluse on esitanud Prantsuse Vabariik, tuleb meenutada, et liikmesriigid vastutavad siseriiklikul tasandil üldisteks huvideks peetavate huvide eest. Seetõttu võivad nad neid kaitsta ajutiste meetmete kohaldamise menetluses ja taotleda ajutiste meetmete kohaldamist, väites, et vaidlustatud meede võib oluliselt kahjustada riigi ülesannete täitmist (vt selle kohta kohtumäärus *Kreeka vs. komisjon*, punkt 51 eespool, EU:T:2012:447, punkt 37 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 53 Seega tuleb analüüsida, kas Prantsuse Vabariigil on õnnestunud tõendada, et vaidlustatud otsuse viivitamatu täitmine võib talle tekitada olulist ja hüvitamatut kahju eelkõige seetõttu, et see oluliselt kahjustaks riigi ülesannete täitmist.
- 54 Sellega seoses väidab Prantsuse Vabariik, et ajutiste meetmete kohaldamise taotluse rahuldamata jätmise korral puuduks põhimenetluse tulemusel Üldkohtu tehtaval otsusel igasugune toime, mistõttu tekiks talle oluline ja hüvitamatu kahju. Nimelt, niipea kui vaidlusalused dokumendid saaksid avalikuks, ei oleks mingi vahendiga enam võimalik endist olukorda taastada.
- 55 Mis puudutab direktiivis 98/34 ette nähtud menetluses vahetatud dokumentide avaldamisega tekitatud kahju olulisust, siis väidab Prantsuse Vabariik, et isegi pärast selle menetluse lõppu välistaks avalikustamine vaidluse mõistliku ja seaduse järgimist tagava lahenduse, muutes võetud seisukohtadest taganemise poliitiliste otsustajate jaoks keeruliseks ja lepitamise võimatuks. Lisaks leiab Prantsuse Vabariik, et komisjoni ja liikmesriikide vahelise dialoogi seisukohalt vajalikku usaldust ei saaks taastada, kui konfidentsiaalsus, mida liikmesriik võib eeldada, on pöördumatult kadunud. Asjaolu, et direktiivi 98/34 alusel komisjoni ja liikmesriikide vahetatud dokumentidega tutvumise taotluste hulk, mis pärinevad majandussektorist, üha kasvab, toob kaasa vastupandamatu surve selle direktiivi raames jäetud aruteluruumile ja muudab menetluse ebatõhusaks.
- 56 Prantsuse Vabariik leiab lõpuks, et kuna seda kahju ei saa rahaliselt hüvitada, on see tingimata hüvitamatu.
- 57 Sellega seoses tuleb märkida, et käesolevas asjas tuleneb väidetav kahju väidetavalt konfidentsiaalse teabe avaldamisest. Selleks et hinnata olulise ja hüvitamatu kahju esinemist, peab ajutiste meetmete kohaldamise üle otsustav kohtunik tingimata lähtuma eeldusest, et väidetavalt konfidentsiaalne teave on seda ka tegelikult, nagu väidab Prantsuse Vabariik nii põhimenetluses lahendatavas hakis kui ka ajutiste meetmete kohaldamise menetluses (vt selle kohta kohtumäärused komisjon *vs. Pilkington Group*, punkt 21 eespool, EU:C:2013:558, punkt 38, ja 28.11.2013, Euroopa Ravimiamet *vs. AbbVie*, C-389/13 P(R), EU:C:2013:794, punkt 38).
- 58 Seetõttu tuleb kiireloomulisuse analüüsimisel asuda seisukohale, et vaidlusalused dokumendid on konfidentsiaalsed, nagu nähtub Prantsuse Vabariigi arutluskäigust, mille kohaselt nende avaldamine rikuks määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõiget 5, kuivõrd ta viitas asjakohaselt eranditele, mis on ette nähtud määruse artikli 4 lõike 2 teises ja kolmandas taandes. Prantsuse Vabariiki arutluskäigu kohaselt, mille asjassepuutuvust tuleb eeldada, on direktiivis 98/34 ette nähtud menetlusel, mis on määruse artikli 4 lõike 2 kolmanda taande kohaselt käsitatav uurimisena, olulisi sarnasusi liikmesriigi kohustuste rikkumise menetluse kohtueelse staadiumiga, kuna see sisaldab liikmesriigi ja komisjoni vahelise dialoogi staadiumi, mille eesmärk on võimaldada pidada läbirääkimisi, ning vajaduse korral liidu õiguse nõuetekohase kohaldamise küsimuses erinevatel seisukohtadel olevate poolte lepitamist. Seda eesmärki on võimalik saavutada üksnes komisjoni ja liikmesriigi vahelises täieliku vastastikuse usalduse õhkkonnas. Selle menetluse käigus vahetatud dokumentide avaldamine hävitaks aga vastastikuse usalduse ja vähendaks kokkuleppele jõudmise tõenäosuse peaaegu nullini. Neil asjaoludel võib nende vaidlusaluste dokumentide avaldamine, mille Prantsuse Vabariik on väljastanud õiguspärases ootuses, et komisjon käsitleb neid nõutaval konfidentsiaalsel viisil, kahjustada kaitsestrateegiat, millest liikmesriik võib olla sunnitud lähtuma kohtumenetluses, mille vaidlustatud otsuse viivitamatu täitmise korral võib algatada kolmandast isikust kaebaja liikmesriigi kohtus või liidu kohtus ja mille ese on Prantsuse seaduse 2014-779 vastavus liidu õigusele (vt eespool punkt 40).

- 59 Näib, et kõnealuse seaduse niisugune kaitsmine kuulub Prantsuse Vabariigil lasuvate riigi ülesannete hulka ja vaidlusaluste dokumentide avaldamine kahjustaks seda ülesannet oluliselt. Ajutiste meetmete kohaldamise üle otsustav kohtunik, kes on kohustatud lähtuma eespool nimetatud eeldusest, ei saa eitada selle kahju olulisust, mis Prantsuse Vabariigile tekiks tema kui riigi ülesannete täitmise kahjustamisega.
- 60 Sama kehtib kahju hüvitamatuse kohta.
- 61 Nimelt, nagu Prantsuse Vabariik õigesti märkis, on sellise teabe avaldamisel, mille konfidentsiaalsust tuleb eeldada, ilmne, et vaidlustatud otsuse hilisem tühistamine Üldkohtu poolt ei tooks kaasa avaldamisega tekitatud kahju kõrvaldamist ega taastaks endist olukorda. Kuna väidetav kahju ei ole käesolevas asjas rahaline, ei saaks seda heastada rahalise hüvitisega komisjoni vastu esitatud kahju hüvitamise nõude abil (vt selle kohta kohtumäärus Euroopa Ravimiamet vs. AbbVie, punkt 57 eespool, EU:C:2013:794, punktid 45 ja 46).
- 62 Eespool esitatud kaalutlusi arvestades tuleb tõdeda, et kiireloomulisust puudutav tingimus on käesoleval juhul täidetud, kuna oht, et Prantsuse Vabariigile tekib oluline ja hüvitamatu kahju, on õiguslikult piisavalt tõendatud.
- 63 Pealegi tunnistab komisjon ise, et arvestades käesoleva kohtuasja erilisi asjaolusid – ehk ajutiste meetmete kohaldamise taotluse rahuldamata jätmise korral vaidlusaluste dokumentide viivitamatut avaldamist –, tekitataks Prantsuse Vabariigi menetluslikule seisundile olulist ja hüvitamatut kahju. Nende dokumentide avaldamine tähendaks nimelt, et põhimenetlus kaotaks oma eseme, ning sellel oleksid tingimata lõplikud tagajärjed, mis ületaksid ajutiste meetmete kohaldamise menetluse tavapärase eset, mis peaks olema ajutist laadi.
- 64 Järelikult kuna kõik tingimused on selleks täidetud, tuleb rahuldada taotlus peatada vaidlustatud otsuse täitmine.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHTU PRESIDENT

määrab:

- 1. Peatada Euroopa Komisjoni 21. aprilli 2015 otsuse GESTDEM 2014/6064 täitmine, mis käsitleb kordustaotlust dokumentidega tutvumise võimaldamiseks Euroopa Parlamendi ja nõukogu 30. mai 2001. aasta määruse (EÜ) nr 1049/2001 üldsuse juurdepääsu kohta Euroopa Parlamendi, nõukogu ja komisjoni dokumentidele alusel ning millega komisjon andis loa tutvuda Prantsuse asutustelt pärineva kahe dokumendiga, mis edastati talle menetluses, mis on ette nähtud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 22. juuni 1998. aasta direktiivis 98/34/EÜ, millega nähakse ette tehnilistest standarditest ja eeskirjadest ning infoühiskonna teenuste eeskirjadest teatamise kord.**
- 2. Otsustada kohtukulude kandmine edaspidi.**

Luxembourg, 1. september 2015.

Kohtusekretär
E. Coulon

President
M. Jaeger